

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Svar paa Anmeldelsen af Saga

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 340. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1812_183-txt-shoot-idm179.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Endelig er der endnu en Udladelse af Anm. som synes ubetydelig, men som jeg ikke kan anse derfor. Han siger at mine Læsere maa finde sig i af mig at ansees for og kaldes Vantro, hvis de hist og her antage nogle poetiske Scener for Fantasispil, som jeg vil have ansete for virkelige Facta. Betragtede jeg Historien, lig mange andre Digtere, som en Dynge af Stof, jeg havde Lov til at behandle og, som det heder, forskønne efter Tykke og Lune, da maatte hin Udladelse være mig ligegyldig. Nu er det derimod min høieste Attraa som Digter, at Sanddruhed ogsaa i Historien maa være min Muses Kendemærke, jeg troer at Digteren ogsaa dertil fik Seerblik, at Han med det skulde stræbe at opdage Begivenhedernes sande Skikkelse og Sammenhæng, ligesom det overalt er hans Kald, at skue og aabenbare Guddommens lønlige Spor. Paa den poetiske Klædning nær, siger og mener jeg det Samme i Prosa som i Vers, og ingen Beskyldning kan da være mig fra denne Side mere nærgaaende, end den, at jeg sælger Løgn for Sandhed, at jeg *alvorlig* vil indbilde mine Læsere at Noget er historisk Factum, som dog er et blot Fantasispil. Blev denne Mening om mig almindelig, maatte jeg, om det kunde hjælpe, bortkaste Harpen, thi for at kildre Øret og forlyste en ørkesløs Fantasi griber jeg ei dens Strænge, dertil er min Tid for knap og mit Kald for helligt. Hvad har nu foranlediget hin Beskyldning? At jeg i Fortalen sagde om min Mindesang over Morten Borup at den, paa Klædningen nær, staar i Marmora Danica som et tørt historisk Factum. Er dette Løgn da er jeg med Rette beskæmmet, men det er vitterlig Sandhed. Staar der ikke pag. 118 at Borup i sit 24de Aar underlig dreves af Fogdens Slag og Trudsler fra Leen til Skolen*—Jeg har siden seet, at Vorm har et andet Aarstal, men veed ei paa hvad Grund. I Hovedsagen er det ogsaa ligegyldigt., at Han i Domkirken gjorde det Løfte at tjene Gud i Skolen al sin Tid, at han holdt sit Løfte og optugtede de Mænd, som bleve de vigtigste Redskaber ved Reformationens Indførelse i Dannemark? Er det ikke ogsaa sandt, at Borup maa være kommet i Skolen netop det Aar, da Luther fødtes? Det kommer jo ikke her an paa, om det var Liliernes Syn, der nærrede Borups Tillid til Gud, om det var Mortens Nat og ligeoverfor Altertavlen, han gjorde sit Løfte eller ei, disse Ting ere ikke Udsmykkelser, men hører til de passelige Muligheder, hvorved Digteren søger at erstatte Savnet af de udslettede Smaatræk i det historiske Billede. Hovedsagen er den, at Forsynet, medens Luther fødtes og voxde i Tydskland ogsaa i Dannemark paa underlige Maader føiede Omstændighederne til hans Læres Modtagelse. Borups Hændelser og Idrætter ere kun et Led af Kæden, men upaatvivlelig et Hovedled, som passelig kan forestille den hele. Nu dømme hver kyndig Læser, om jeg har solgt tomt Fantasiespil for Sandhed, og om jeg ikke med Føie kaldte dem Vantro, som ei her vilde erkende Spor af Forsynets Styrelse. Det mildeste, men dog maaskee det sandeste jeg da her og vel i det Hele kan sige om Anm. er, at han har forhastet sig, men det maatte en Recensent allermindst.